

været rejst om Kommunernes Mellemværende med Staten. Man har af de faldne Udtalelser faaet det Indtryk, at det væsentligst var Kommunerne, der skyldte Staten Penge; jeg tror ikke, at dette i al Almindelighed gælder for Landkommunernes Vedkommende, men at derimod det modsatte er Tilfældet, at det er Staten, der skylder Kommunerne Penge. Jeg skal anføre et bestemt Tilfælde fra den Kommune, jeg har den Ære at være Formand for, det ligger ikke længere tilbage end i Efteraaret 1921. Det drejede sig ikke om Indbetaling af Statsskat, men om Indbetaling af Arbejdsløshedsunderstøttelse, som Statskassen havde ydet, og som Kommunen skulde refundere, i alt 9 000 Kr. Vi havde fra Kommunens Side indgivet Andragende om at faa dette Beløb eftergivet, og i vor Enfoldighed, kan jeg sige, ventede vi et Svar, hvorfor vi ventede med at indbetale Beløbet. Vi havde paa samme Tidspunkt 60 000 Kr. til gode for ydet Alderdomsunderstøttelse, Enkebørnsunderstøttelse, Hjælpekassehjælp og disse mange forskellige Udgifter, som Kommunerne maa staa i Forskud med overfor Statskassen. Jeg havde nu tænkt mig, at naar Kommunen skulde betale 9 000 Kr. og havde 60 000 Kr. til gode, maatte den dog kunne faa nogle af disse Penge. Jeg henvendte mig i Indenrigsministeriet, Sagen laa i Finansministeriet; der var anvist os Penge af Indenrigsministeriet, men Finansministeriet meddelte, at da vi skyldte disse 9 000 Kr., maatte Pengene ikke blive udbetalt. Jeg fik imidlertid den Meddelelse fra Indenrigsministeriet, at man indsaa, at dette var uholdbart, og at Indenrigsministeriet og Finansministeriet var begyndt at brevveksle om Sagen. Nu er det mig en Glæde, om dette Forhold skulde kunne blive ændret; efter Finansministerens Udtalelse synes der jo at være Udsigt dertil, saa der dog er en Ende at se paa disse Forhold, og Landkommunerne fremtidig kan faa deres Tilgodehavende paa et tidligere Tidspunkt, end Tilfældet hidtil har været.

Samtidig vil jeg gerne rette en Henstilling til den højtærede Finansminister, der jo bestemmer Formen for Skemaerne til Mandtalslisterne. Disse Skemaer har efter min Mening, og jeg tror, jeg tør sige efter alle praktiske Kommunefolks Opfattelse, en alt for stor Udstyrelse. Man trykker saavel paa Hovedet som paa Foden af dem overflødig Tryk. Hvis der endelig skulde trykkes paa disse Skemaer, maatte det kunne ske enten paa et særligt Blad eller paa Titelbladet, hvor man saa kunde op-

trykke alt det overflødig Tryk, der gentager sig nøjagtig Side for Side. Det andet forekommer mig at være et Spild af Tryk og Papir. Jeg tror ogsaa, man kunde faa en anden Fordeling af Rubrikkerne paa Skemaet. Den Rubrik, hvor Børneantallet skal anføres, er saa rummelig, at man kan skrive et 4—5-cifret Tal deri. Jeg har aldrig set anført et Børnetal med mere end 2 Cifre, og det endda kun i ganske særlige Tilfælde. Derimod har man den største Vanskelighed i Rubrikken for Ejendoms-skyldbeløbet, hvor man kan komme til at skrive mange Tal, med at faa disse Tal til at holde sig indenfor den angivne Ramme. Rubrikken om Areal og Hartkorn kunde derimod godt indskrænkes betydeligt. Da man nu dog bestræber sig for Besparelser paa alle Punkter, tror jeg, at der kunde indvindes adskilligt her baade af Papir og Tryk. Og naar Skemaernes Omfang bliver saa meget mindre, vil det jo blive lettere at arbejde med dem, i alt Fald for Mandtalslisternes Vedkommende, hvor man baade skal have den fra det foregaaende Aar og den nye for sig. De uforholdsmæssig store Lister kræver uforholdsmæssig stor Plads. Det vilde lette dem, derskal udføre dette Arbejde, betydeligt, om man kunde indskrænke Formatet, hvilket kunde ske uden Skade.

Endelig vil jeg gerne gøre en Henstilling til den højtærede Finansminister om Selvangivelsesblanketten. Jeg er ikke helt sikker paa, at hele den Vejledning, der følger med, er det Offer værd, som den koster. Jeg paaskønner selvfølgelig den gode Villie, man viser overfor Skatteyderne, til at gøre dem Loven saa forstaaelig og klar som muligt; men jeg er tilbøjelig til at tro, at den ikke altid opfylder den Hensigt, man har haft med den; i mangfoldige Tilfælde er det kun et Spild af Papir. Jeg skal ikke bestemt sætte mig imod, at man bibeholder Vejledningen, men man bør i alt Fald tage under Overvejelse, om den ikke er overflødig; og Selvangivelsesblanketten til Formueskatten, der følger med, kunde man i alt Fald lade hænge sammen med Selvangivelsesblanketten til Indkomstskatten, saaledes at man var fri for at hæfte disse Blanketter sammen. Det vil ogsaa have sin overordentlig store Betydning for Ligningsmyndighederne, idet det vil spare dem for et betydeligt Arbejde. Dette skal kun være en Henstilling, men med Hensyn til Skemaerne til Mandtalslisterne vil jeg indtrængende henstille til den højtærede Minister, om det ikke var muligt at simplificere Formatet ret betydeligt.